

henstand

himlen og træerne
begynder på væggen
tapetet vågner som lys
og skygger
vibrerende skov
det synger under taget
under puden og tæt
ved mit øre
en solsortestrube

og skyerne flyver
i spejlet
for ingen jeg elsker
er død i nat
heller ikke i nat
blev nogen fundet
hvide og udstrakte
i deres senge

og hen over gulvet
ud gennem vinduet
strømmer græsset
køligt
endnu lidt vådt
ned gennem en duftende
diset eng
jeg hopper og springer
og glemmer

glemmer
i græsset
og solsortens lyd

oo

slå ned hvorsomhelst
er solen standset
en kold dag i marts

med et mørke mere
et menneske mindre
i mit liv

gik en blomstrende gren
i sort
med et knæk
under fødderne
i sneen

en krop
det gjorde ondt i

oo

i et hjørne fodbolden
bøgerne spredt
rundt i værelset

de to små bemalede heste
med krøllede manker
og blå blå øjne
er standset i luften

midt i et spring

jeg samler en skjorte
op fra gulvet
krummer mig sammen

om dens tomrum

oo

sorgen har afsat
en rose
et mærkeligt mod
på min mund
til forkerte meninger
vrede
og rasende
kærlighedserklæringer
hele begæret
i bengalsk belysning
et øjeblik
intet at skjule
når min bladmund
slår ud
i forrevne gloser
smertemodet
brænder på læberne

himlen et krøllet
forkullet papir
slår sammen
over sneen
og brødebetyngede
duer af gips og guld
de døde går tur
i buksbomkvadrater
langs hækkene hvide
utydelige i tågen
kan ikke få fat
i de småbitte
tilsneede river
det er midt i december
og næsten mørkt
jeg holder en voksen i hånden
og aldrig har
skellet
mellem døde og levende
ligget og strålet
i sneen foran mig
så tydeligt
kaster
lygterne i gaderne
gyngende guldsøle
røde og blå
og i alle de farver
der findes i æsken
med mit nye farvekridt
hjemme er der lys
i vinduet

og lykken
slår ned i mig
som et lyn
at alting i verden
er muligt

ooo

stryger i mørket
en eller anden
en tændstik
drejer pludselig
blikket
åbent
og hvidt
i al
sin død

er jeg pludselig
ikke bange
slår ikke
øjnene ned
for det fælles
sekund der strømmer
ned over kinderne

klart
belyst